

חיילים וגרוטאות, סדרות הדפסי העץ הלינול והתחרית של יוחאי בר-און, על אף הקשרן למסורת ההדפס האקספרסיוניסטי הגרמני, מצליחות לעורר בצופה אי-נחת ומעורבות רגשית. כאשר מבטו של בר-און "בנוף המקומי", מציע במקום גבעות, עצים ופרחי ארצינו, חריטה של מקומות חשוכים, מוזנחים ועזובים, בתי קברות של מכוניות-גרוטאות, מקורקעות, קרועות, חלודות ומצמררות.

היציאה אל הטבע, אותה ההתרשמות האימפרסיוניסטית הופכת אצל בראון לאירונית, לפגיעה, כמו פצע בנוף. יוחאי יצר במשך השנים גוף עבודות אמיץ שחושף את נקודות התורפה, החרדה, הבדידות והפחד שלו ושלנו. בר-און "קורע לפלטות את הצורה". כש"הנוף" השחור-לבן מחדד את החומרים הקיצוניים שהפכו לתעודת הזהות שלנו. נוף של חיילים וכלי נשק, אברי גוף ודיוקנאות עצמיים חשופים ומאיימים. אין רחימות בהצעתו למתבונן. יש שקט אלים רועם וסופני.

בסדרת הדפסים מוקדמים המוצגים בתערוכה יוצר בר-און קומפוזיציות מצעצועי-משחק, חיות וחיילים, ג'יפים ותותחים, סימולציה של מלחמה ומוות (שמזכירים במידת מה את עבודותיו של מורל דרפאר שחייו נקטעו באלימות הפיגועים). מבט כולל על העבודות בתערוכה מחדד את היכולת של בראון לייצג מצב, לחדד מבט, להטריד את מנוחת הצופה.

דרורה דקל

